

Bonusová povídka k příběhu Lásky čas

Adéla Rosipalová · Alena Štraubová

Pozdní večer

FRAGMENT

Pozdní večer – Bonusová povídka k příběhu Lásky čas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adéla Rosípalová, Alena Štraubová
Pozdní večer – Bonusová povídka
k příběhu Lásky čas– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pozdní večer – Bonusová povídka k příběhu Lásky čas

Adéla Rosípalová

Alena Štraubová

Adéla Rosípalová a Alena Štraubová

Pozdní večer – bonusová povídka k příběhu Lásky Čas

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2025 ve společnosti Albatros Media a. s.,
se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 43 460

Jazyková korektura Kateřina Šípková

Odpovědná redaktorka Alžběta Růžičková

Technický redaktor David Valenta

Obálku zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská

1. vydání

Pro čtenáře od 13 let

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

© Adéla Rosípalová, 2024

© Alena Štraubová, 2024

Illustrations © Tereza Šrámová, 2024

Cover design © Jiří Pavlíček, 2024

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

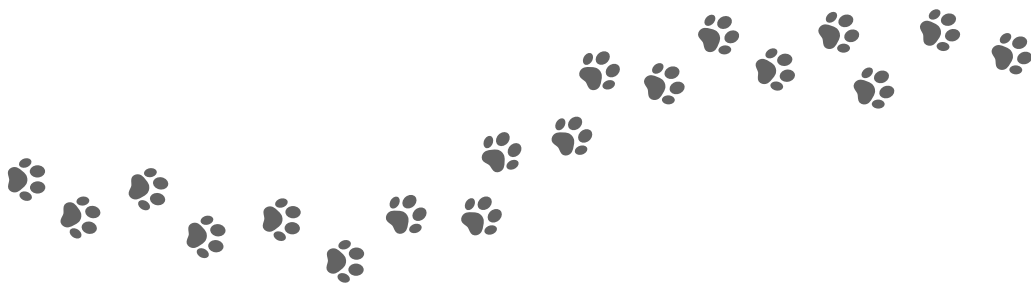
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN e-knihy 978-80-253-7369-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7304-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7351-4 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

FRAGMENT

1. Villy

Můj přítel o mně tvrdí, že jsem nemožný řidič. Strašně rád bych na to měl nějaký protiargument, ale v momentě, kdy mi auto už podruhé chcíplo, sotva jsem se pokusil rozjet, asi žádný neexistoval.

Nemusel jsem se ani otáčet k sedadlu spolujezdce, abych věděl, kdo po mně hází odsuzující pohledy. Moje kočičí dítě zpoza okýnka a můj přítel, který se od Tuňáka evidentně naučil *jen to nejlepší*.

„Chcíplo ti to, Viléme,“ podotkl Teo, druhý kočičí rodič.

„Díky, Teodore, toho jsem si nevšiml.“ Naštvaně jsem otočil klíčkem v zapalování, vyřadil a psychicky se připravil na pár dalších chcípnutí v řadě. *Vážně* jsem věděl, co dělat, *teoreticky*. Jak mi však Teo vmetl po prvních pár jízdách do tváře a co jsem si sám musel zklamaně přiznat, teorie a praxe byly dvě naprosto odlišné věci. A neskutečně mě šťvalo, *jak moc*.

„Není zač, rád pomůžu začátečníkovi.“ Věnoval mi zářivý úsměv, po němž jsem měl teda trochu problém se na něj zlobit. Hned nato však stáhl okýnko a poskytl tak prostor pro komentář těm venku.

„Chcíplo ti to!“ houkl po mně Kryštof. Spolu s Tuňákem v náruči a Johanem po boku postávali jako čestná stráž před Teovými domovními dveřmi, aby nás řádně vyprovodili. S Teem jsme poslední prázdninový víkend hodlali strávit spolu – a to jakože *jenom* spolu, bez toho, aby

hrozilo, že nám s „jejda, já zapomněla, pardon!“ vlezle do pokoje jeho máma nebo že nás moje ségry budou permanentně vyhazovat. Teo našel levnou chatku poblíž Máchova jezera a provokoval s tím tak dlouho, až jsem nakonec svolil.

Vidina toho, že sami strávíme dvě noci mimo Kosířice, mě zaplavovala hřejivým pocitem a těšil jsem se jako snad nikdy dřív.

Vidina toho, že tam dojedeme, se mi však začínala zdát čím dál ne-reálnější.

Ukázal jsem na Kryštofa prostředník. Než jsem ho stihl na místě poslat do věčných lovišť, Teo mi ruku stáhl dolů a s úsměvem, jako by se nic nedělo, prohodil: „Nebojte, až se pozítří vrátíme, možná už zvládne i zaparkovat.“

Jako bys snad ty parkoval na první dobrou!

Kluci se zasmáli, jen Tuňák se tvářil pořád stejně uraženě. Aspoň v tomhle nebyl zrádce. „Jo, jen si rýpněte,“ zavrčel jsem. Sotva jsem pohnul rukou, Teo mi ji zase akčně chytil, snad ve snaze usměrnit mé vyjadřovací schopnosti, ale tentokrát žádný prostředník v plánu nebyl. Vyškubl jsem se z jeho sevření a na druhý pokus klukům a Tuňákovi zamával. „Nevím, kdo si tady plete strany!“

„Polib mi,“ odfrkl si Kryštof. „Na rozdíl od tebe vím, že ta červená barva nahoře na semaforu znamená ‚stůj‘. Kdybys byl aspoň znamením býk, tak neřeknu, ale takhle se, kámo, nevymluvíš na nic. Že ne?“ vyžadoval hned Tuňákův souhlas a zlehka kocoura zvedl v náručí, aby mu dal pusu.

„Polož ho už, než vás zdemoluje.“

„Vždyť uteče,“ oponoval mi Kryštof.

Teo zavrtěl hlavou. „Neuteče, vrátí se oknem zpátky, má tam lososa.“

Ačkoli jsme Tuňáka poté, co se mu na začátku léta zahojila zlomená packa, nechali jít, venku takový luxus jako lososové kapsičky neměl. Možná proto se k Teovi nastěhoval velmi brzo zpátky. Aspoň nepřišly nazmar všechny ty nakoupené serepetičky.

„Ten kocour si žere líp než já, s bráchou už tři dny žijeme o pizze z mrazáku,“ zamumlal Kryštof. Tuňák, jako by našim slovům rozuměl,

povýšenecky zvedl hlavu a vypadalo to, že nás dělí pouhé vteřiny od prvního pokusu o útěk za lososem. Ne že bych Kryštofovi zrovna teď nějaký ten škrábanec nepřál, ale asi byl nejvyšší čas vyrazit.

Otočil jsem klíčem v zapalování a konečně se mi povedlo nastartovat a rozjet se. Snad už definitivně jsme se rozloučili s klukama, Kryštof zvedl Tuňákovi packu, aby to aspoň vypadalo, že nejsme našemu dítěti dočista volní, a my se konečně rozjeli pryč. Z kluků a kocoura se brzo staly jen tečky ve zpětném zrcátku a nakonec i Kosířice zmizely za oknem.

„Hezky,“ řekl Teo.

„Co?“

„No že už ti to nechcíplo.“

Ten měl jediný štěstí, že jsem se musel věnovat řízení.

Teo zívá a protáhl se. „Normálně bych to takhle ráno v autě ještě zalomil, ale myslím, že v týhle situaci bych si usnout nedovolil.“

Nestihl jsem se ani nadechnout k odpovědi, když jsme najeli na zvláště úsek silnice a auto nadskočilo. Přidušeně jsem se zasmál. „S ohledem na stav našich silnic se moc neprospíš.“

„S ohledem na řidiče taky ne.“ Periferně jsem viděl, jak provokativně pozvedl obočí. On to prostě *nemohl* nechat být.

„Dej s tím pokoj! Ty máš co říkat!“

„Tak v tom případě ty tři a půl hodiny rozhodně odřídíš sám, že?“ zakřenil se.

Jasně, jasně! Teo si přijde s tím, jak *romantický* a *poetický* a *vtipný* a *bůhvíco ještě* bude, když si uděláme výlet na Mácháč, ale že tam člověk taky musí nějak dojet přes půl republiky, to už mu je jedno. Střídat jsme se měli až u Svitav, po necelé hodině jízdy, kterou jsem prostě *hodlal* zvládnout. Nejsem člověk, co se vzdává.

Proto jsem nasadil sladký úsměv. „Vím, o co ti jde. A nepodaří se ti to.“

„O čem to mluvíš?“ odpověděl podobně sladkým tónem. „Miluju řízení skoro stejně jako moje máma páteční odpoledne v kavárně.“

„Nebo Mila s Evou dobu, kdy oxidujeme v našem pokoji.“

„Nebo Tuňák... cokoli a kohokoli.“

Chvilku jsem mlčel, protože mě nenapadlo, čím to trumfnout. Úkosem jsem se na něj podíval a zjistil, že zrovna udělal to samé, takže jsme vyprskli smíchy.

„Fakt jsme si s sebou měli vzít osobního řidiče,“ prohodil poté, co jsem se taktak vyhnul díře v silnici.

„Myslíš, jak se nabízeli tvoje máma a Kryštof? Jeden lepší než druhý.“

„Rozhodně lepší než my dva – já řízení nesnáším a ty seš v něm na-prosto příšernej.“

„Mám řidičák tři týdny!“

„Ale už před čtvrt rokem ses tvářil, že ho máš minimálně od narození. A přeraď, brouku, řve ti to,“ poznamenal přesně ve chvíli, kdy to došlo i mně a natáhl jsem se po řadicí páce. Škoda, že byl jeho obličej až příliš krásný na to, abych tu páku urval a pořádně ho praštil.

Se zavrčením jsem přeradil a stejně hned musel řadit znova, když se před námi objevil kruháč. Nebudu lhát – z toho všeho, na co člověk musel zároveň dávat pozor, jsem byl celkem zoufalý a marně jsem se snažil nedávat to najevo. Nechápal jsem, jak jsem to zvládal z místa spolujezdce a proč mi to do háje jako řidiči šlo tak bídne. A všichni mi to samozřejmě dávali sežrat, jako by nestačilo, že si to dávám sežrat sám.

Teo najednou zlehka přikryl mou ruku tou svou a já si uvědomil, jak křečovitě svírám volant. „Jen klid,“ řekl konejšivým hlasem. „Nestresuj se. Jsem tu s tebou, takže máš jistotu, že je tu někdo úplně stejně marnej.“

Namáhavě jsem vtáhl vzduch do plic. Nějak se mu doopravdy povedlo mě uklidnit. Dokázal mě vyprovokovat jedinou poznámkou, a přesto spolehlivě poznal, kdy už je to moc. Fascinovalo mě, jak dokázal vycítit, kdy se moje podráždění změnilo v zoufalství, a provokaci vyměnit za porozumění. Jak poznal, že nepotřebuju nic víc než jeho blízkost.

Co si budem; tenhle přístup mě pořád dostával do kolen a já jen doufal, že mu tahle superschopnost vydrží navěky.

„Navíc máš řidičák fakt jen tři tejdny,“ dodal, zatímco mě dál uklidňujícím tempem hladil po ruce. „Já bych se po takové době do auta ani neodvážil nasednout, a ty ses hned vrhl na takové vylet.“

„Díky. Takhle to zní ještě děsivěji.“ Jenže já už se zkrátka odmítal smířit s tím, že by mě měly definovat první nezdarý. Chtěl jsem s Teem strávit víkend a moje neschopnost nám v tom rozhodně nebude bránit.

Přibrzdil jsem, když se před námi utvořila kolona, a otočil se k Teo-
vi čelem. Blond vlasy mu padaly do tváře a vřelé hnědé oči se na mě po-
vzbudivě usmívaly samy za sebe, aniž by k tomu potřebovaly (poměrně
dokonale vykrojené) rty. Byli jsme spolu od května, ale mně připadalo,
jako bychom se znali už celou věčnost, a zároveň jsem měl pocit, že jsme
se poznali teprve před týdnem. Pořád mě rozechvívalo pomyšlení, že kdy-
koli se ohlédnu, bude při mně, že kdykoli natáhnu ruku, on ji s jistotou
chytí.

Naklonil jsem se k němu a políbil ho. Teo mi přešel dlaní po stehnu
a já se instinktivně přiblížil ještě víc, pravou rukou mu obkreslil hranu
čelisti a naváděl ho, ale pak se Teo o kousek odtáhl.

„Radši by ses měl soustředit na jízdu a já bych tě neměl rozptylovat.“

„Takovýhle rozptylování se mi ale líbí,“ zamumlal jsem. Teo nechal
dlaň tam, kde byla, a vtiskl mi ještě jednu pusu, než se uvelebil zpět na
svém sedadle. Konejšivě mě palcem hladil po stehnu a jeho dotek mě
téměř přesvědčoval, že zvládnou, cokoli si zámánu.

Řada aut před námi se dala do pohybu a já zvedl nohu ze spojky.

A auto chcíplo.

Teo se přidrušeně zasmál. Se zaťatými zuby jsem znovu pevně sevřel
volant. „*MLč*.“

Trvalo věky, než jsme konečně dorazili na první smluvené místo, kde
jsme se měli vystřídat. Na druhý pokus jsem zaparkoval mezi bílými
čarami, ne na nich nebo přes ně, a vděčně se vysoukal ven. S úlevou
a trochu hlasitými projevy radosti jsem se konečně protáhl.

„A masáž bys za ten vrcholnej výkon nechtěl?“ ozval se Teo z auta.

Zazubil jsem se. „Neodmítnu, když se nabízíš. Předtím bych ale oce-
nil něco studenýho k pití.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pozdní večer - Bonusová povídka k příběhu Lásky čas.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.